

BADR ALMUBARAK

*Sena nätter
ljusa dagar*

Förord

Ljuset i mitt mörker. Bokstäver mot ett blankt papper. Definitionen av att vara. Samma känsla som en söndag med ett par mjukisbyxor med tre streck på sin sida. Barfota i en alldeles för stor T-shirt. Livet, tänker jag. Kokar te för att effekten ska bli starkare. Det är jag och du kära tangentbord, jag och du. Jag skriver. Mest för att jag kan och dels för terapi. Sätta ord på mina tankar. Existensen i en falks öga. Riktad mot mål längre än min erfarenhet. Visioner funna av diskussioner, diskussioner jag tar med mig till kudden utan att riktigt sammanfatta vad jag hämtat till mitt bord. Expertis inom ett område. Fintar hela alfabetet. 29 bokstäver jag äter. Frukost, lunch, middag jag äter. Om jag inte äter så är de där A, B, C. För mycket kärlek här mer kärlek än jag någonsin känt hat. Blodsmaken av dåligt samvete. Möter min blick, sköljer ansiktet och säger förlåt. Ber en sen bön för att kunna se fram. Mina bokstäver sitter inte på Kumla. Dom softar Karibien. Har du iakttagit livet och bara sett skymten av skuggan? Tankspridd i en hård fasad. Mjuk i din närhet. Håll om mig. Håll om oss. Håll om varandra.

Jag vill först och främst tacka och ännu en gång innerligt tacka Er som läst *Glömda dagar*. Som vågat känna igen er. Tacka Er alla för de fina brev ni skrivit till mig. Jag har läst varenda ett och tro mig det ger mig styrkan att inte bara fortsätta skriva utan att också våga vara mig själv. Våga vara känslig och unik.

Jag har insett att jag inte är färdig med mig själv som person och kommer troligtvis aldrig bli. När jag läser *Glömda dagar* idag så kan jag le för att jag någonstans trodde att jag var färdig utvecklad efter sista punkten. Jag är idag 26 år och försöker ta en dag i taget. Livet är en labyrint utan väggar.

Någonstans skriver jag för att jag har en rädsla för det okända. För det som komma skall. Kära läsare jag vill ej bli glömd. Le mot dagen som att det vore första gången du upplever en torsdag. Jag är övertygad om att lösningen på allt hat är kärlek och grunden till de flesta problem i samhället idag är ensamhet. Ensamhet förknippar jag med ondska för den kan göra dig galen om du tillåter det. Om du tillåter det vara en grund i din vardag. Jag vill alla väl. Jag önskar alla såg världen ur mitt perspektiv, bara för en stund.

Jag visste att min mamma var Schizofren så fort psykologen sa det men som hennes son så har jag vägrat inse detta tills den tisdagen. En tisdag efter lunch när jag fick ett samtal från min kära syster som säger att min mamma bränt sig. Bränt sig, tänker jag. Jag blev lite orolig och kort därefter ringer min syster och säger att vår mamma är på väg i helikopter från Karolinska sjukhuset till akademiska sjukhuset i Uppsala som specialiserar sig inom brännskador. Min mamma hade fått tredje graders brännskada och dum som jag var så googlade jag detta. För att förstå skadan så är det som att stoppa in en hand i en fritös full med olja. Mamma hade tagit matolja över sig och sedan tänt eld på sig själv med hjälp av tändstickor och den enda

som var hemma var min lillasyster som hörde hur mamma ropade hennes namn och hon sprang ut i panik och försökte släcka elden med hjälp av sina händer innan hon tog in henne i badrummet och ringde 112. Inom mig växte en sorts ilska blandad med oförståelse. Några dagar därefter fick vi hälsa på mamma som låg i ett rum med bevakning dygnet runt. Hon var täckt med bandage i hela ansiktet och övre kroppen. Hennes hår var helt rakat och läpparna var täckta av torkat blod och mörka nyanser från branden. Vi sa ingenting, jag och mamma. Efter en kort stund gick jag fram till henne där hon låg i sin säng.

»Varför mamma? Varför gjorde du det?». Hennes läppar rörde sig som att de letade efter luft.

»Hade jag haft en pistol så hade jag skjutit mig».

Efter den dagen så accepterade jag någonstans hennes sjukdom. Jag föll ner i en stol och bara stirrade på TVn i rummet.

En period efter detta så tror jag på riktigt att jag nådde min nollpunkt i livet. En period i livet där allt bara blev svart. Förhållandet jag var i tog slut och min far flyttade till Marocko. Jag flyttade hem till mamma som nu fick boende stöd men det var som att jag inte ville inse allt som hänt så jag fortsatte att jobba på och på helgerna drack jag mycket. Var ute sent och gjorde allt för att slippa vara ensam och påmind om allt. Jag fick nog och varje gång jag såg ett tåg ville jag bara hoppa. Jag minns att det gick så långt att jag valde att

gå till stationen och invänta ett snabb tåg. Jag tänkte att inom tio sekunder är jag borta. Jag ville aldrig riktigt dö jag ville bara bli av med känslorna inom mig. Jag tog kontakt med ST: Görans sjukhus och bad om hjälp. Blev inlagd i två veckor och började ta hand om min hälsa därefter.

Jag har daltat med mig själv. Daltat så in i helvete. Med vad jag vill göra och allt sådant. Min målgrupp är Ni ungdomar och barn för jag älskar er. Jag skriver för att jag aldrig vill att ni ska tro att det är försent för saker. Jag vill att Ni liksom jag som liten trodde jag kunde bli vad jag ville. Det var en kärleksenergi som gick igenom kroppen och jag vill att ni skall behålla den. Våga vara unika. Ni är vackra som ni är. Jag är inte naiv jag vill bara att ni ska våga se er själva som ni är. Och tro mig allt löser sig i slutändan. Så länge vi kan andas så löser det sig. Ibland då och då så glömmar jag att jag endast är 26 år för alla tankar jag har och har haft har fått mig att känna mig dubbelt så gammal. Tänk att allt du tänkt och alla hinder du har haft, allt från ekonomiska till personliga hinder alltid har löst sig? Så varför skulle inte det du tänker på medan du läser denna text inte lösa sig?